

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

SEZONA 1928/29

15. DEC. 1928

ŠTEVILKA

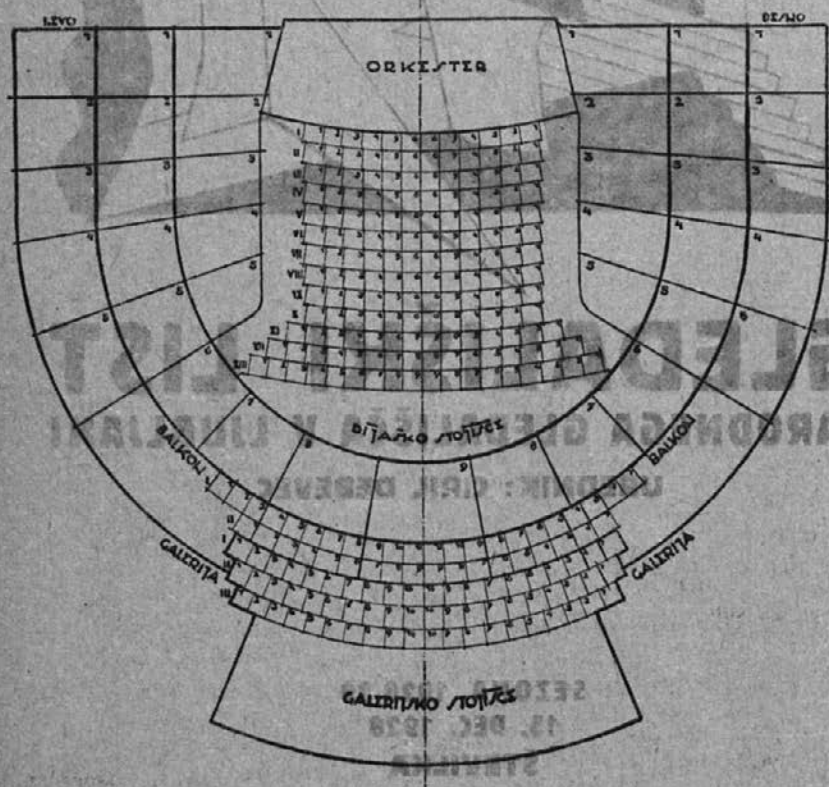
6

IZHAJA DVAKRAT NA MESEC ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ **CENA DIN 3**

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja dvakrat na mesec

Cena Din 3.—

Ob desetletnici smrti Ivana Cankarja

(Pred premijero »Lepe Vide« 11. XII. govoril prof. A. Sovre.)

»Kadar napoči tisti dan, bo prerojeni narod pobral iz blata pohojeno ubogo krizantemo, očistil jo bo ter jo ohranil s hvaležnim spoštovanjem za spomin na grenko lepo preteklost. Na enem tistih tenkih belih lističev bo napisano moje ime.«

Deset let je, kar »njegove oči so umrle, kar so se od nas zazrle«, v dobi, ko se je s truščem podiral stari svet pred nami in se porajal novi, pa se še dobro zavedeli nismo, kolika izguba nas je zadela. A ko smo se predramili iz omame mlade svobode, ali nam ni zégnila nasproti črna vrzel, ki jo je zapustil za seboj on, ko je odšel truden od nas in omahnil v večni pokoj? Ali nas ne presune po njegovi smrti tu in tam tesnoben strah, kakor popotnika v nočni temi, ko je izgubil v lesu cesto in cilj? Ali nam ni včasih, ko da smo na ladji, ki ji jadra ohlapno plahutajo, ker nima krmarja, da bi jo naravnal čvrstemu vetru v smer? Kdo izmed njih, ki ga poznajo po njegovih delih, si ni poslednjih deset let prenekekrati zaželel njegovega solčno vedrega optimizma, ki je zmagovito prodiral skozi sklade najbolj črnih oblakov? Komu se ni že zahotelo skelečega svišta njegovega biča, ki ga je vihtel z ljubečim srdom v srečo? Eden izmed redkih vrhov slovenske kulture je bil, poet, ki je nosil v sebi vsedlino vsega, žalostnega in veselega, karkoli je doživel narod dolgih petnajst sto let. Videc je bil, ki je iz gledanja svoje tisoč let stare duše govoril narodu v dnevih najtemnejšega obupa o rahlem svitanju za gorami, ko bo tudi njemu, narodu, zazvonilo k vstajanju in veliki maši. Neizprosen iskalec resnice je bil, duhovni prepoveditelj in budilec gluhe vesti in prečiščevalce duš. In končno, svečenik slovenske besede je bil, ki se je z mistično zanositostjo pogrezal v njeno tajno zakladnico ter nam oberoč prinašal iz nje neocenljivega obilja v dokaz svojemu izreku, da je največji čudež, ki ga je storil Bog nad slovenskim narodom, čudež njegovega jezika. Hodil je daleč pred nami in še hodi, tako daleč, da nam njegova svetiljka-vodnica še ne sveti z vsem žarom svoje močne luči. Toda čim bolj se oddaljujemo od časa njegove telesne smrti, tem bliže smo mu, tem bolj se nam odgrinja pomen njegove besede; zmerom

globlje čutimo, kako je ves naš, zrasel iz naše zemlje kot inkarnacija našega tisočletnega bitja. Ni še napočil tisti dan, ki ga je videl on kot dan prerujenega naroda. Ali z vso prepričljivostjo njegovega optimizma trdim, da isti dan pride: da bo narod prerujen pobral iz blata svojega človečanstva pohojeno krizantemo, pa jo bo očistil in shranil. In da bo na enem tistih tenkih belih lističev s hvaležnim spoštovanjem bral napisano njegovo ime.

Fr. L.:

Pismo

Naprosili ste me v zadnjem pismu, naj Vam napišem vsaj nekaj impresij ob Cankarjevem jubileju, češ, da ste na svojem novem službenem kraju tako daleč od Ljubljane kakor rajski Ovid, ki iz hrepenel s Ponta preko morij po Rimu. Da, Ljubljana je daleč, zadnjih deset let, se zdi, da se je premaknila od nas, odtujila se nam je, da jo komaj še poznamo.

Na misel nam prihaja, kakor da so vsi ti Cankarji, Borštniki in Tavčarji odnesli s seboj na svojo zadnjo pot vsak svoj kos stare predvojne Ljubljane.

Prosim Vas, da bi oprostili obliki mojega pisma, ker to, kar Vam pišem, nima očitne zunanje zveze, komaj še vidno notranjo, na kar Vas opozarjam vnaprej.

In da bi za božjo voljo ne mislili o meni, da se hočem te dni, ko obhajamo desetletnico Cankarjeve smrti, vtihotapiti med slavnostne govornike. To ni kar tako. Med njimi jih je dosti, ki so upravičeni govoriti o njem, nekateri celo, ki so nam ravno zdaj dolžni izpregovoriti o njem pravo besedo. Toliko je namreč Cankarja, da si ga je sleherni prisvojil nekaj, si ga prikrojil po svoje in šari zdaj z njim, kakor mu pač kaže. Po borih desetih letih se je izkazalo tudi, da je bilo mnogo sumljivih pogrebcev, ki se šopirijo zdaj med nami, češ: »Glejte, tudi jaz sem bil na njegovi sedmini!« Kakor jata mrtvaških krokarjev in mrliških črvov, ki se masté od mrliča.

Se spominjate še tistih dni, ko je ležal Cankar v Narodnem domu na mrtvaškem odru? Kakšna je bila Ljubljana? Shakespeare pri smrti svojih junakov skoro dosledno kliče na pomoč elemente in naravo, da oznanjajo svetu, da »to je bil mož.« In res! Ljubljana je bila takrat čisto taka, kakor si jo predstavljate, če ste daleč od nje: meglena, zaspana, polna ljudi, ki nemo begajo, neveseli, s skrbjo in skrito mislijo. Ta skrita misel in nevesela skrb se je videla vsem procesijam, ki so romale k Narodnem domu. Bil je čas, tako strahoten, da se je odtisnil v okolico, zrak in v meglo zavite zidove ljubljanskih hiš. Bil redki trenotek, ki je narekaval vsem tem železničarjem, študentom in vojakom, ki so se gnetli po Aleksandrovi cesti, eno samo misel: »Kropit Cankarja!«

Tam je ležal med svečami in cvetjem. Ni bil mrtev, le spal je. Njegov obraz je bil kakor živ. Še tisti njegov tipični nasmešek

okrog ust ni zginil. Zdelo se mi je, da hoče kropilcem nekaj reči, nekaj trpko-ironičnega. Debele sveče so utripale okrog njegove glave. Pri tem utripanju sem opazil, da njegova desna trepalnica ni bila zaprta: oko se je hipoma zasvetilo in — pomežikovalo kropilcem, pomežikovalo, da sem natančno videl. Spreletelo me je in ubral sem jo po stopnicah ...

Pogreb Cankarjev je bil odkritosrčen. Kar bi mogli še doprinesli na imenitnosti, bi naši ljudje gotovo še doprinesli. Tik za krsto je stopal Cankarjev brat, po zunanosti njegov dvojniki. Vso pot ni jokal, trdo je stopal za krsto in ko so »pri kapelici« zapeli pevci pesem o pomladi, je začelo njegovo lice nervozno igrati in v hipu so ga zalile solze.

Megljeni dan je začel pojemati, ko smo bili pri Sv. Križu. Ko je ležala krsta kraj odprte Rohrmannove grobnice, se je zjasnilo nad Kamniškimi planinami in vsi lepi njihovi sneženi vrhovi so pogledali na Ljubljansko polje. Bila je že skoro noč. Krsto so spustili v grobnico. Ko je votlo zabobnelo iz nje in je nastala tišina, da je bilo slišati le ihtenje navzočih, so se nad Ljubljano razmaknili oblaki, toda le malo, samo toliko, da so se osuli polni, močni lunini žarki naravnost na grob. Le za trenutek; ko je bila grobnica zaprta in so se množice vračale proti mestu, je bila Ljubljana zopet temna in megljena. Nihče ni vedel, kam naj gre. Zakaj mesto je bilo oropano, prazno in mrtvo ...

Ko smo bili pred Frančiškansko cerkvijo, je pokazal znanec z roko na neko postavo, ki je stala na oglu in rekel: »Glejte, tam stoji ...«

Vsi smo se ustavili: tam je ob takem času običajno stal Cankar v svojem znanem površniku ...

In v resnici se nam je zdelo, da stoji tam, da prisluškuje pogrebem in pomežikuje ...

Vedno bolj sem bil prepričan, da je še v Ljubljani in da ga nismo pokopali, da je ves živ v naši sredini in sipa okrog sebe svoje trpke besede.

*

Cenjani, vem, da ste namrdnili usta in si mislite: »Ne, ne, niste ga pokopali, ni se vam posrečilo, čeprav ste vprizorili tako imeniten pogreb z luninim žarometom in kamniškimi kulisami.«

Imate prav. Nismo ga pokopali, dasi smo v tem poslu precej izurjeni, to pot pa se našim grobokopom ni posrečilo. Preveč je Cankarja, da bi ga mogla zapreti vase grobnica, toliko ga je, da ga je nekaj ostalo slehernemu med nami. Nosi ga v sebi kot čudodelno relikvijo, dobro se zavedajoč, kako čudodelna je in kako je potrebujemo ravno v teh težkih dneh.

*

Morda bodo ob desetletnici Cankarjeve smrti napisali, kaj vse se je od tedaj dogodilo v naši umetnosti in kulturi, mogoče bo kdo pokazal na ljudi in dejanja, ki bi jih gotovo ne bilo med nami, če bi Cankarjev bič še opletal po naših grehah. Gotovo

pa se bo vsak, ki bo naše reči le malo premišljeval, zgrozil in vztrepetal ob misli, kako zelo nam ga je treba dandanes, tako treba, da bi za sleherni njegov udarec ponavljali za O. Župančičem: »Hvala Ti, Ivan, za Tvoj bič!«

Toda jaz bi Vam rad pisal nekaj drugega. Zakaj to pismo je namenjeno samo Vam, ki vem, da še vedno ljubinkujete z literaturo kot takrat na dunajski univerzi. (Ni vam treba zato zardevati, saj ne priobčujete svojih spisov. Saj jih je med nami mnogo, ki jih priobčujejo in nič ne zardevajo. Ki pa bi prav gotovo tega ne delali, če bi bil Cankar še živ.)

Cankarjevi knjigi se niti od daleč ne pozna, s kako muko in trpljenjem je bila spisana. Njegovi znanci so vedno trdili, da ne razumejo, kdaj ima sploh čas za pisanje. Založniki in uredništva so venomer barali za naročene in obljubljene spise. Cankar pa je pohajkoval po mestu in romal po Rožniku in ljubljanski okolici.

Sam je opetovano govoril: »To je muka. Pisati je muka, trpljenje...« Seveda so tolmačili to tako, kot da mu je pisati samo fizično mučno.

Toda, kdor je poznal Cankarjevo razdvojenost in notranjo raztrganost baš zadnje čase pred smrtjo, je moral te njegove besede drugače razumeti.

Zdaj pa mi dovolite, da si pomagam z gostilniško anekdoto iz Cankarjevega življenja. Vse Vam bo povedala.

Tam je sedel za mizo s prijatelji in znanci. K sosedni mizi prisede mlad človek bledega lica, dolgih las in šop papirja mu je motel iz žepa. Mislim, da Vam ni treba razlagati, da je bil to mlad pesnik. Milan Pugelj ga je pozval k Cankarjevi mizi in nanoslo je, da so mu dali stol prav zraven Cankarja. V zadregi se je mladi mož predstavil tako nekako: »Moje ime... namreč dovolite, jaz sem tudi pesnik...« Cankar se je obrnil proč in molčal. Vsi so molčali. Nato pa ga je Cankar pogledal, mu dal rko in rekel: »Kaj, vi ste tudi pesnik?« Njegov obraz se je pokrtil z gubami. Vzdihnil je, kot da govori samemu sebi: »Pesnik?... O, ti reva ti!...« Nihče se ni zasmejal, zakaj Cankar je bil nenadoma ves potr in žalosten...

Pesnik, moj Bog!

To poslanstvo ni vezano na nič: ne na čas, obliko in kraj. Toda to poslanstvo je posvečeno šele s popolno daritvijo samega sebe. Sveta daritev, kot v prvih krščanskih katakombah!

Kaka muka, koliko trpljenje, kaka krvava skrivnost je zato vsaka Cankarjeva beseda! Iztrgana iz duše, ločena od nje na vekomaj in vržena na daritvenik!

Misterij poetovega poslanstva! Meteor se pojavi na firmamentu, zažari in izgori zato, da razsvetli vesoljni nebes...

Njemu, pisatelju in poetu, ni ostalo nič, niti odsev te navidezne življenjske sreče.

In tako je bil Cankar v zadnjih mesecih klasičen vzgled poetove samodaritve, odklonitve družabne materijelnosti in vseh

njenih oblik, sam ves prežet globokega samoživega blaženstva, ki mu ga je dajalo njegovo poslanstvo.

Videli ste sliko Tolstega: starec beži tik pred smrtjo z doma, s palico v roki stopa v snežno poljano, ki se prosti pred njim v nedogled.

Evo Cankarja tik pred smrtjo: beži iz Ljubljane, sam ne ve kam, megla pred njim in za njim. Sredi megle stoji na polju križ. Cankar pada pred njim in plaka. Ali je bil to obup ali zahvala za grenki kelih njegovega poslanstva?

V tej megli sreča pred križem nekoga, ki mu šepete kot v tolažbo:

»Bil' hočeš poet, pa ti pretežko ...«

Dvojniki njegov, ki je tudi okusil bridki kelih ...

In Cankar ponavlja sebi iste besede, ki jih je nekoč govoril mlademu študentu:

»Pesnik ...? O, ti revež ...! Poet ...«

*

Vidite, tudi zato je Cankar ostal med nami. Niso ga mogli pokopati.

Zato so njegove besede, nič zunanje, nič formalne, napisane prav za nas vse. Narekovalo jih je trpljenje nas vseh, vrednih in nevrednih.

Te njegove besede bijejo v obraz našemu surovemu času, njegovemu brezsrčnemu materijalizmu, njegovi neduhovnosti, brezupni neveri in razblinjeni plitkosti.

In prav zato nam jih je ravno sedaj tako treba.

J. Žagar: Cankarjeva „Lepa Vida“

Mislím, da ni motiva, ki bi bil bolj značilen za vse naše slovensko čustvovanje, kakor idejno-čustveni motiv iz pesmi o Lepi Vidi. Saj ga najdemo, kajpak v različnih oblikah, skoro v vseh naših velikih umetninah, bodisi narodnih ali umetnih. Narod čaka kralja Matjaža in Matjaž sam veruje v svoje odrešilno poslanstvo. Prešeren pravi v uvodnem sonetu »Krsta pri Savici« med drugim tudi te-le značilne besede: »... da srečen je le-ta, kdor z Bogomilo srečo onstran groba v prsih hrani.« Idejnost pesnitve je že s tem zelo jasno izražena in ni daleč od »Lepe Vide«.

Isti motiv, le še bolj prozorno, je vodil tudi Cankarja, ko je ustvarjal svojo dramsko pesnitev. Lepa Vida iz narodne pesmi nam je postala simbol, ne samo hrepenenja po lepoti, temveč tudi lepote same. Ne mislim s tem lepote v estetskem, temveč tudi lepoto v onem smislu, ki živi globoko v človeškem sreću kot večni ideal, večno iskan, a nikoli popolnoma dosežen. (Morda je prav ta narodova vera v vso nedosegljivo lepoto vzrok našemu nezlomljivemu optimizmu, ki nam je dal moč, da smo se ohranili skozi tako temna in

težka stoletja.). Kot tak simbol je Lepo Vido prenesel v dramo Ivan Cankar.

Drama obsega troje dejanj, katerih vsako zaključuje v sebi že svoj poseben čustven svet, vsa tri skupaj, ki jih veže prav Lepa Vida, kot nastopajoča oseba, pa se strnejo v eno samo široko življenje.

V prvem dejanju živi pred nami, razen Vide, petero oseb, katerim vsem je skupno poleg trpljenja le še hrepenenje po lepoti, ki je posebjeno v Lepi Vidi. V vsem drugem pa so si zelo različni. Dioniz, najmlajši med njimi je otrok, ki tako silno veruje v uresničenje svojega hrepenenja, da pozablja pri tem celo na to, da mu je hudo. Poljanec živi vsled svoje fizične bolezni skoro samo še duhovno. On občuti težo življenja, pa jo prenaša udano, ker on že pozna Lepo Vido, in zadnja iskrica upanja, da se ona še povrne njemu, v njem še ni ugasnila. Damjan je večer popotnik, človek, ki že pozna prevare, zato se jih ne boji več in dela, hodi, kakor ukazuje njegova »čudežna kri«. Malo upa, da bi kdaj ugledal Lepo Vido, dasi ve, da bo šel zanjo na ono stran morja. Najbolj različen od vseh pa je Mrva. On je poln čustva, pa tudi mislec obenem. V srcu nosi hrepenenje in zahteva tudi njegovega uresničenja. On, najmočnejši med njimi, se obrne vase in gloje po svoji notranjosti, najti hoče vzrokov svojemu hrepenenju in življenju, sprt je zavoljo tega s samim seboj, hrepenenje po Lepi Vidi pa se prav radi tega stopnjuje do obupne bolečine. Ko ga hoče zadušiti nasilno, spozna naenkrat svojo šibkost in nemoč. Zazdi se mu, da mu ni rešitve. Da bi ohranil vero v prihod Lepe Vide, je prenestrpen, ker on je človek borbe, Lepa Vida pa ostaja samo pri ljudeh-otročih, kakršen je Dioniz. Ker se mu zdi, da mu je nedosegljiva, bi jo rad iztrgal iz svojega srca. Zato, ko ona pride in pade pred njo Dioniz na kolena, ko jo kakor dobro sestro pozdravi Poljanec, ko kakor v sanje zamaknjen ostrmi pred njo Damjan, ko ji v silni sreči zakliče nasproti Mati (mati svojemu otroku), Mrva noče verjeti in priznati, da je prišla tudi k njemu; tudi, če ji gleda v oči, se mu zdi, da je daljna in tuja. Zavoljo tega bi rad svojo neizmerno ljubezen prevrnil v sovraštvo. Toda Lepa Vida je močna in zmagovita; v obraz mu kliče: »Ali me po-ljubi, ali me udari v lice! V paradizu sem bila, v sanjah onkraj morja!« Sovraštvo v njem je strto, on ljubi, **on mora ljubiti. Preveč je lepa, ki prihaja iz kraljestva lepote.** Kot premaganec se poslavlja od nje prijateljsko: »Ti boš spala, sanjala boš o paradizu, ko bo moj drug Vihar, moja družica smrt! Zbogom Vida.« Ne tako Dioniz. On je v svoji večni mladosti preveč veren, da bi ga lepota strla, nasprotno dvigne ga, da sam hiti za njo. Poljanec je Vido videl, spoznal je v njej pozdrav od onkraj zvezd. Damjan začuti, da bo treba na pot, na poslednjo pot. Njegove sanje tostran so uresničene. Čakati mu ni treba ničesar več. Ko je bila še pri Materi (otrok je vrnil ljubezen), Lepa Vida zopet odide! Za njo kliče in hiti Dioniz.

V drugem dejanju nas postavi pesnik v nov svet. Iz sveta idejnega življenja nas pelje v realnost. Troje novih ljudi spoznamo tu: Dolinarja, Zdravnika in Mileno. Dolinar visi med dvema svetovoma.

On je videl Lepo Vido, toda sluti, da ona ne more z njim, ker čuti, da njegova pot drži v vsakdanjost, da je prešibak za njeno kraljestvo. Ob strani mu stoji Zdravnik, človek iz trde realnosti. Ta ve, da je nekje Lepa Vida, da je nekje še drug svet, sam ga je nekoč nosil v sebi, toda spoznal je, da ni zanj, zato je izbral edino zanj možno pot. On kliče Dolinarja, ki koleba med Vido in Mileno, otrokom življenja, ki prihaja po poti: »Stoj, glej, življenje v življenju!«, in nato: »Prinesite vina! Pozabiti je treba, da je bil živ človek eno noč med blodnimi sencami!« K Dolinarju pride še Milena. Ona razume njegovo omahovanje, ker tudi sama pozna Vido. Ker ve, da je sama otrok življenja, se zaveda, da ne more biti takšna, kakor Vida. Saj njej je sojena vsakdanjost, kakor tudi Dolinarju. Prav zato pa je tudi samozavestna. Ko vpraša Dolinarja, kdaj bo poroka z Lepo Vido, on ne odgovori, temveč jo prosi, naj ostane pri njem (Milena). Lepa Vida pride k Dolinarju še enkrat, nato odide z Dionizom, ki je prihital za njo. Dolinar ostane sam z Mileno in Zdravnikom. Prisiljen je na pot v življenje. V srečo mu ostane le še spomin na nekaj lepega, kar je bilo in se nikoli več ne vrne.

Tretje dejanje: Pesnik nas pelje na zadnji prag, na prag smrti. Nič več ni tu govora o Dolinarju, Mileni in Zdravniku. Ti so v življenju: pred nami stoje spet ljudje iz prvega dejanja, tisti, ki so spoznali, da morajo na drugo stran. Prvi med njimi je na vrsti Poljanec. Med njimi, ki se poslavljajo od njega, manjka Dioniz, ki je odšel z lepo Vido, ker:

»Fant je videl rožo čudotvorno,
v sanjah jo je videl daljnožarko,
vzdramil se je in je šel na pot.«

Mrva in Damjan pa čutita, da je prišla že tudi njuna ura, da sta že blizu kraljestvu, kjer je vse hrèpenenje izpolnjeno, kjer ni več trpljenja. Zato so vsi mirni in udani, z nekakim svetim strahom pričakujejo zadnjega povelja. Ko se Damjan in Mrva poslovita in ostane Poljanec sam z Materjo, ki zadremlje ob njem, se uresničijo najlepše sanje: zadušno zidovje se razmakne, duhovi so oproščeni, nebo je odprto in kakor solnčni žarki se preliva med dušami nezizmerna sreča. Pri Mrvi, Damjanu, Poljancu, Dionizu, pri vseh je Lepa Vida, z njimi gre sama solncu naproti.

Po tem predsmrtnem videnju Poljanec, s poljubom Lepe Vide na ustnicah, umrje. Ob strani mu stojita utrujena Dioniz in Vida. Mati mu zatlisne oči.

To je kratka vsebina tega, ne samo dramskega, marveč poleg Prešernovega »Krstu pri Savici«, nedvomno našega največjega pesniškega dela sploh. Lahko se meri tudi z največjimi svetovnimi umotvori. Kdor ga hoče spoznati globlje, se mora sam poglobiti vanj.

Naše gledališče ga ponovno uprizarja po šestnajstih letih ob priliki desetletnice Čaukarjeve smrti. Ne moglo bi se lepše pokloniti manom nesmrtnega genija, kakor ravno s srečno uprizoritvijo tega dela. Vsi sodelujoči stoje pred težko nalogo: ničesar ne sme biti narejenega, vse mora biti tako preprosto in resnično, kakor življenje, ki diha iz pesnitve.

LEPA VIDA,

Opera v treh dejanjih. Besedilo R. Batke priredil po Jurčičevem romanu M. Pugelj. Glasba Rista Savina. Dirigent in režiser: M. Polič.

Osebe:

Oče Samorod	J. Betetto	I. gost	F. Mohorič
Vida, njegova hči	V. Majdičeva	II. gost	J. Sekula
Anton, njen mož	V. Janko	Neža, služkinja pri	
Alberto, mlad, bogat		Vidi	N. Španova
Benečan	S. Banovec	Krotilec medveda	J. Sekula
Pietro, njegov prijatelj	J. Berlot		
Ninetta, mlada Benečanka	I. Ribičeva	Gostje, maske, plesalke.	

Godi se na Primorskem, pri Devinu (I. in II. dejanje) in v Benetkah (II. dejanje). — Renesancna doba.

Plese naštudiral S. Golovin. Solo-plese pleše E. Moharjeva.

V spomin desetletnice Cankarjeve smrti.

LEPA VIDA,

Drama v treh dejanjih. Spisal Ivan Cankar. Režiser: Ciril Debevec.

Osebe:

Lepa Vida	Šaričeva	Damjan, star delavec	Levar
Mati	Maria Vera	Dolar, mlad posestnik	Kralj
Poljanec, bolan študent	Gregorin	Milena	M. Danilova
Prvi lovec	C. Debevec	Zdravnik	Cesar
Dioniz, petnajstleten študent	Jan	Student	Frigid

UKROČENA TRMOGLAVKA.

Komedija v petih dejanjih z uvodom. — Spisa: W. Shakespeare. — Prevel: O Župančič. — Režiser: prof. O. Šest.

Osebe v uvodu:

Lord	Kralj	Prvi sluga	Jerman
Krištof Suk, kotličar	Povhè	Drugi sluga	Lipah
Krèmarica	Rakarjeva	Prvi igravec	Levar
Prvi lovec	Sancin	Drugi igravec	Rogoz
Drugi lovec	Plut	Paž	Gregorin

Igralci, sluge.

V komediji:

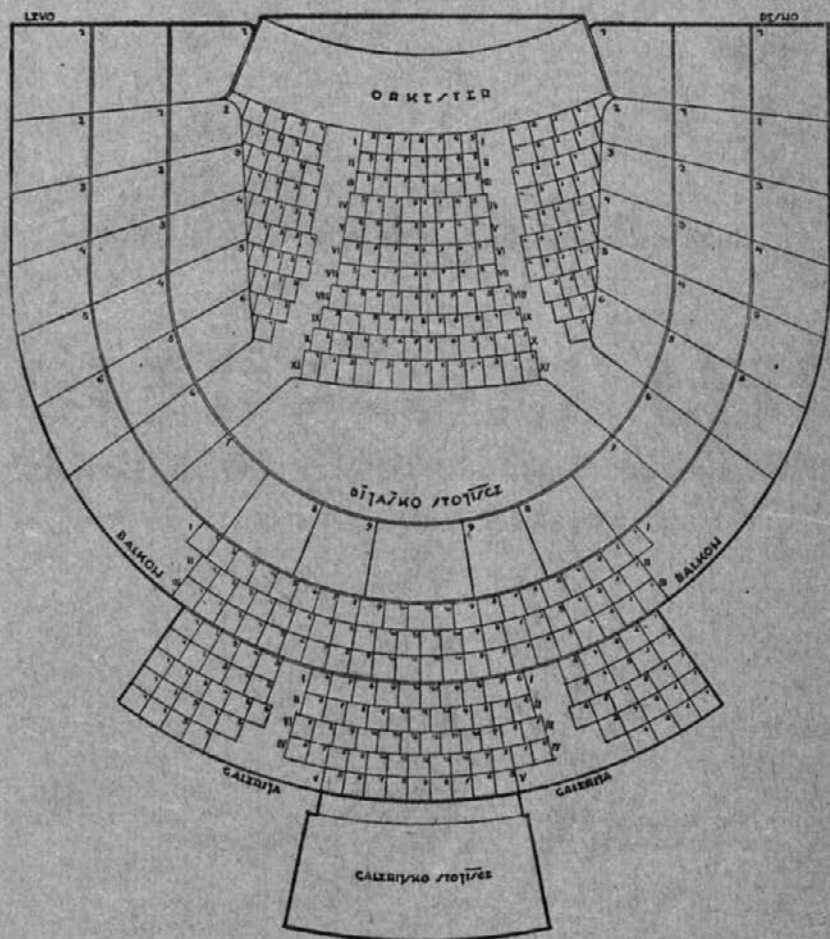
Baptista, bogat plemič iz Padove	Cesar	Tranio	Lucentijeva	Rogoz
Vincenzio, star plemič iz Pize	Skrbinšek	Biondello	služabnika	Plut
Lucentio, Vincenzijev sin	Jan	Grumio	Petruchijevi	Lipah
Petruchio, plemič iz Verone	Levar	Curtis	služabniki	Sancin
Gremio (Biankina)	Peček	Natanijel		Smerkoli
Hortensio (snubca)	Drenovec	Sluga pri Baptisti		Kaukler
		Magister		Jerman
		Krojač		Bratina
		Katarina		Nablocka
		Bianca		Vida
		Vdova		JUVANOVA

Sluge, birič.

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

MANUÁL V OBLASTI ONDORAM

RAZVÍJÍCÍH VĚROVÁNÍ

OPERA

